

BOEKRECENSIE: MINERALS OF MEXICO

Uitgegeven door Mineralia S.A., Oaxaca 131, Colonia Roma, México D.F. C.P. 10600

Uitgegeven in 2013

Auteur: Luis Haghenbeck

ISBN 978-607-00-4459-5

pp 376 - 290 x 22.5 mm – 1,950 kg – hardcover

65,00 Euro (excl P&P)

Voor veel mineralenverzamelaars (ondergetekende inclusief) is Mexico – met zijn talrijke legendarische vindplaatsen en dito specimens - een uitermate interessant land. Nochtans bestaat er bij mijn weten geen relatief recent en (tenminste min of meer) volledig werk over zijn mineralogie. Mijn verwachtingen waren dan ook hoog gespannen toen ik het bestaan vernam van een nagelnieuw boek met de toch wel zeer suggestieve titel “Minerals of Mexico”. Maar laten we maar meteen met de deur in huis vallen: die verwachtingen werden hoegenaamd niet ingelost.

Het boek in kwestie is de Engelse vertaling van de originele Spaanstalige uitgave van 2011. Het eerste wat je wordt voorgeschoteld is een 55 bladzijden lange (!) geschiedenis van de Mexicaanse mijnbouw. Dan volgt de hoofdmoot waarbij een keur van klassieke vindplaatsen de revue passeren. Komen daarbij achtereenvolgens aan bod: Guanajuato, Taxco, Cerro de Mercado, Fresnillo, Sierra de las Cruces, San Martin en Concepción del Oro, Charcas, San Francisco en Milpillas, Mina Boleo, La Erupción en Ahumada, Ojuela, Batopilas en San Pedro Corralitos, Múzquiz, Santa Eulalia, Naica, diverse agaavindplaatsen, Amatitlán, Magdalena, Las Vigas, enkele topaas- en herkimervindplaatsen en tenslotte Simojovel. Er wordt afgesloten met een bibliografie van amper iets meer dan een halve pagina. Per vindplaats krijg je een begeleidende tekst die voornamelijk en uitgebreid de historische aspecten daarvan belicht - tot vervelens toe, want de doorsnee verzamelaar zal hier wel weinig boodschap aan hebben. De desbetreffende geologie en welke mineralen er juist gevonden zijn daarentegen wordt telkens met amper enkele zinnnetjes afgedaan. Daarbij wordt steeds wel een ruime selectie aan foto's geserveerd maar dan enkel van die enkele mineralen waarvoor de desbetreffende locatie overbekend is – de minder bekende worden simpelweg verzwegen. Van belangrijke vindplaatsen zoals El Refugio, Choix, Sinaloa (smithsoniet!) en Mina Navidad, Durango (creediet!) is dan in het hele werk weer geen spoor te vinden.

Per locatie wordt vermeld in welke provincie die ligt en daar moet je het dan maar mee stellen: het werk bevat geen enkele kaart of schets die je in staat stelt na te gaan waar een bepaalde vindplaats (toch tenminste ongeveer) gelegen is – een grove tekortkoming voor een boek over een land met wiens geografie de modale lezer wel nauwelijks bekend zal zijn. De enige kaart in het werk is een twee bladzijden grote kopij van de historische kaart van Mexico uit 1822 van Alexander Humboldt die voor dergelijke doeleinden totaal ongeschikt is. Op diverse plaatsen worden overigens ook afbeeldingen uit Agricola's De Re Metallica opgenomen zonder dat ook daar de relevantie tot de tekst duidelijk is.

Met onjuistheden en halve waarheden is royaal omgesprongen. Het niet-erkende “seleniet” wordt verkozen boven “gips”, waarvan het een extra zachte en doorzichtige variëteit zou zijn (?). Het mineraal legrandiet – zowat het kroonjuweel van de Mina Ojuela – wordt afwisselend aangeduid als legrandiet, legradiet en lengradiet (als je niet goed weet hoe het moet ben je zodoende statistisch gezien toch nog altijd correct in een derde van de gevallen) . Grossulaar van de Sierra de las Cruces wordt in de beschrijvingen bij de foto's correct als grossulaar omschreven – in de tekst wordt dat dan weer systematisch grossulariet. “Smoky quartz” (rookkwarts) wordt steevast opgevoerd als “smoking quartz” (rokende kwarts – waarschuwing: kan ernstig de gezondheid schaden!). Sommige beschrijvingen bij de

foto's zijn onjuist (p290, waar men fluoriet laat doorgaan voor sfaleriet) of verwisseld (p276, seleniet met fluoriet). Helemaal potsierlijk wordt het wanneer plots op p86 een revolutionairnieuwe scheikundige symboliek worden geïntroduceerd volgens dewelke Si niet langer voor silicium staat maar wel voor zilver (van het Engelse silver, weet je wel) en P voor lood (van het Spaanse plomo) in plaats van fosfor zoals per de verouderde versie. En daarmee heb ik absoluut niet de pretentie alle fouten in het boek te hebben gevonden...

Ook de kwaliteit van de Engelse vertaling is niet veel soeps – net wat je krijgt als je die overlaat aan een of ander computervertaalprogramma zonder je verder al te veel om het eindresultaat te bekommeren. Met de spelfouten valt het nogal mee – maar de tekst wemelt dan wel weer van foute of onbestaande idiomen en van kreupele zinsconstructies. Nochtans worden in het dankwoord twee vertalers bij name expliciet voor hun diensten bedankt: een antireclame die kan tellen!

Het boek werd blijkbaar gedrukt in China en het eindresultaat versterkt alleen maar het (voor?)oordeel dat ze daar (tenminste op druktechnisch gebied) toch nog wel enkele decennia op het Westen achterlopen. Het geheel geeft een oubollige indruk – het soort boek dat hier pakweg twintig jaar geleden als “state of the art” nog had kunnen doorgaan. De tekstregels zijn onnodig wijd gespatieerd – net een (mineralogisch) boek voor beginnende lezertjes. De talrijke foto's van doorgaans uitstekende specimens zijn op zichzelf wel van een goede kwaliteit (Jeff Scovill tekende voor de kleine helft!) maar gebrekkige afdrukprocedures doen hier helaas sterk afbreuk aan de eindkwaliteit: vooral de kleinere foto's zijn zo onscherp dat ze nog nauwelijks bruikbaar zijn.

Als besluit en voor wie het na alle voorgaande toch nog niet begrepen mocht hebben: ik kan dit werk – temeer gezien zijn relatief hoge prijs - hoegenaamd niet aanraden voor de doorsnee mineralenverzamelaar (tenzij die de ambitie mocht hebben om de onbetwiste expert in de geschiedenis van de Mexicaanse mijnbouw te worden). Met te opteren voor de veelbelovende titel hebben auteur en uitgever duidelijk hun hand overspeeld: dit is geenszins een volledige mineralogie van Mexico – hoogstens een (foto)bloemlezing over enkele belangrijke mineralen uit enkele bekende Mexicaanse mijnen.

Raymond Dedeyne

